

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: Katarzyna Głowacka

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu** – Anna Oszałdowska - Kocur

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 29 lutego i 7 marca 2016 roku

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec:

B. M., s. F. i J. z domu J., urodzonego (...) w miejscowości P.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Wojewódzkiego w Koninie** z dnia 30 czerwca 1983 r., sygn. akt **III K 14/83** za przestępstwo z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 168 § 2 d k.k. i z art. 156 § 1 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. popełnione w dniu 11.11.1982r. na karę 3 lat pozbawienia wolności; przy czym karę pozbawienia wolności złagodźono na mocy amnestii wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 14.08.1984r. sygn. akt III KR 227/83 do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. **Sądu Wojewódzkiego w Kielcach z dnia 13 lutego 1985r., sygn. akt II 1 K 5/85, zmienionego wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 07.05.1985r. sygn. akt IV KR 107/85** za:

- przestępstwo z art. 210 § 2d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 28.09.1984r. na karę 8 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 50.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 2d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 13.10.1984r. na karę 8 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 50.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione jesienią 1984r. na karę 8 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 50.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 27.10.1984r. na karę 25 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 06.11.1984r. na karę 25 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 10.12.1984r. na karę 25 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 17.11.1984r. na karę 9 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 50.000 zł;

- przestępstwo z art. 210 § 1 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 2 d k.k. popełnione w dniu 18.11.1984r. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 26.11.1984r. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 28.11.1984r. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 209 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 13.11.1984r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 168 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 28.11.1984r. na karę 4 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 168 § 1 d k.k. i z art. 156 § 2 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 02.12.1984r. na karę 4 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 208 d k.k. i z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 208 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od 08.10.1984r. do 06.12.1984r. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 208 d k.k. popełnione w dniu 11.10.1984r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 208 d k.k. popełnione jesienią 1984r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 203 § 1 d k.k. i z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 203 § 1 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od września 1984r. do grudnia 1984r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 182 § 1 d k.k. popełnione w dniu 27.10.1984r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;

w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono skazanemu karę łączną 25 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 1 wysokości 100.000 zł;

III. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 lutego 1999r. sygn. akt III K 75/98 za:

- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 24.08.1996r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w nocy z 1 na 2.10.1996r.. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 30.10.1996r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 20.12.1996r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 23.12.1996r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 09.04.1997r. na karę 7 lat pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 08.12.1996r. na karę 2 lat pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 26.03.1997r. na karę 2 lat pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 23.12.1996r. na karę 5 lat pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 14.01.1997r. na karę 9 lat pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 10.03.1997r. na karę 4 lat pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 25.03.1997r. na karę 4 lat pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 05.04.1997r. na karę 6 lat pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 08.04.1997r. na karę 5 lat pozbawienia wolności

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono łączną karę 15 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od dnia 11.04.1997r. do 09.10.1997r.

IV. Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 19 listopada 1999r. sygn. akt II K 83/99 za:

- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 1 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 12.11.1996r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 08.01.1997r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 08.01.1997r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono łączną karę 6 lat pozbawienia wolności

V. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 1999r. sygn. akt V K 620/99 za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. popełnione w dniu 16.09.1998r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która odbył skazany w okresie od 17.03.2000r. do 17.09.2000r.

VI. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2000r. sygn. akt III K 511/99, którym połączono skazanemu kary pozbawienia wolności wymierzone w sprawach o sygn. akt III K 75/98 Sądu Okręgowego w Poznaniu i II K 83/99 Sądu Okręgowego w Płocku i wymierzono skazanemu łączną karę 15 lat pozbawienia wolności;

1. na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2000r. sygn. akt III K 511/99 i na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego B. M. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 lutego 1999r. sygn. akt III K 75/98 i rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 19 listopada 1999r. sygn. akt II K 83/99 i łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego B. M. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: **III – sygn. akt III K 75/98 Sądu Okręgowego w Poznaniu, IV – sygn. akt II K 83/99 Sądu Okręgowego w Płocku i V – sygn. akt V K 620/99 Sądu Rejonowego w Poznaniu** i wymierza skazanemu B. M. w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 15 (piętnaście) lat pozbawienia wolności**;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres kary pozbawienia wolności odbytej w całości w sprawie sygn. akt V K 620/99 w okresie od 17.03.2000r. do 17.09.2000r. tj. w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także zalicza okres tymczasowego aresztowania w sprawie o sygn. akt III K 75/98 w okresie od 11.04.1997r. do 09.10.1997r. i okres kary odbytej w sprawie sygn. akt III K 511/99;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 a contrario k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.) w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 572 k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego** wobec skazanego B. M. **w zakresie kar orzeczonych wyrokami wskazanymi i opisanymi wyżej w punktach I (sygn. akt III K 14/83) i II (sygn. akt II 1 K 5/85)** z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego;

5. podstawie § 2 ust. 1- 3, § 14 ust. 5, § 16 i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. C. kwotę 236,16 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Okręgowym w Poznaniu

6. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Skazany B. M. wnioskiem z dnia 30 września 2015 roku (data wpływu do Sądu Okręgowego w Poznaniu – 07.10.2015r.), wniósł o wydanie wobec niego wyroku łącznego, obejmującego wszystkie kary wymierzone wobec niego prawomocnymi wyrokami ujętymi w informacji o karalności z Krajowego Rejestru Karnego. Podniósł, że przebywa w zakładzie karnym ponad 30 lat i do końca kary zostało mu około 10 lat. Wniósł także o przydzielenie mu obrońcy z urzędu, gdyż jest osobą głuchą.

Sąd działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że B. M. skazany został następującymi wyrokami:

VII. **Sądu Wojewódzkiego w Koninie** z dnia 30 czerwca 1983 r., sygn. akt **III K 14/83** za przestępstwo z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 168 § 2 d k.k. i z art. 156 § 1 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. popełnione w dniu 11.11.1982r. na

karę 3 lat pozbawienia wolności; przy czym karę pozbawienia wolności złagodźono na mocy amnestii wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 14.08.1984r. sygn. akt III KR 227/83 do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Wojewódzkiego w Kielcach z dnia 13 lutego 1985r., sygn. akt II 1 K 5/85, zmienionego wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 07.05.1985r. sygn. akt IV KR 107/85 za:

- przestępstwo z art. 210 § 2d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 28.09.1984r. na karę 8 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 50.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 2d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 13.10.1984r. na karę 8 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 50.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione jesienią 1984r. na karę 8 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 50.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 27.10.1984r. na karę 25 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 06.11.1984r. na karę 25 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 10.12.1984r. na karę 25 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 210 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 17.11.1984r. na karę 9 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 50.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 1 d k.k. w zw. z art. 156 § 2 d k.k. i art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 2 d k.k. popełnione w dniu 18.11.1984r. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 26.11.1984r. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 210 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k. popełnione w dniu 28.11.1984r. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 209 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 13.11.1984r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 168 § 1 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 28.11.1984r. na karę 4 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 168 § 1 d k.k. i z art. 156 § 2 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 60 § 1 d k.k. popełnione w dniu 02.12.1984r. na karę 4 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 208 d k.k. i z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 208 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od 08.10.1984r. do 06.12.1984r. na karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 208 d k.k. popełnione w dniu 11.10.1984r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;

- przestępstwo z art. 208 d k.k. popełnione jesienią 1984r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 203 § 1 d k.k. i z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 203 § 1 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od września 1984r. do grudnia 1984r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;
- przestępstwo z art. 182 § 1 d k.k. popełnione w dniu 27.10.1984r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 30.000 zł;

w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono skazanemu karę łączną 25 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 1 wysokości 100.000 zł;

IX. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 lutego 1999r. sygn. akt III K 75/98 za:

- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 24.08.1996r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w nocy z 1 na 2.10.1996r.. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 30.10.1996r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 20.12.1996r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 23.12.1996r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 28.12.1996r.. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 05.01.1997r.. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 06.01.1997r.. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 08.01.1997r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 11.01.1997r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 16.01.1997r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 20.02.1997r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 27.02.1997r. na karę 6 lat pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 08.04.1997r. na karę 5 lat pozbawienia wolności

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono łączną karę 15 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od dnia 11.04.1997r. do 09.10.1997r.

X. Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 19 listopada 1999r. sygn. akt II K 83/99 za:

- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 1 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 12.11.1996r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 08.01.1997r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 08.01.1997r.. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono łączną karę 6 lat pozbawienia wolności

XI. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 1999r. sygn. akt V K 620/99 za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. popełnione w dniu 16.09.1998r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która odbył skazany w okresie od 17.03.2000r. do 17.09.2000r.

XII. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2000r. sygn. akt III K 511/99, którym połączono skazanemu kary pozbawienia wolności wymierzone w sprawach o sygn. akt III K 75/98 Sądu Okręgowego w Poznaniu i II K 83/99 Sądu Okręgowego w Płocku i wymierzono skazanemu łączną karę 15 lat pozbawienia wolności.

Skazany B. M., syn F. i J. z domu J., urodził się (...) w miejscowości P., jest kawalerem, bezdzietnym, nie ma nikogo na utrzymaniu.

Z opinii o skazanym - sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego we W. - wynika, że rozpoczął odbywać karę 11 kwietnia 1997r. w Areszcie Śledczym w P., następnie przebywał w kilku jednostkach penitencjarnych, a w Zakładzie Karnym we W. ponownie przebywa od 6 marca 2000r. Skazany od dnia 28 grudnia 1998r. karę pozbawienia wolności odbywa w systemie terapeutycznym w oddziale dla skazanych z zaburzeniami psychicznymi lub upośledzonych umysłowo. Jak wynika z opinii powodem skierowania do oddziału terapeutycznego były: obniżony intelekt na pograniczu upośledzenia umysłowego, zaburzenia osobowości, cechy dysocjalne oraz trudności adaptacyjne. Obecnie skazany poprawnie funkcjonuje w warunkach oddziału terapeutycznego, jego zdyscyplinowanie nie budzi zastrzeżeń służby więziennej. W opinii podano, że skazany nie był karany dyscyplinarnie w 2015 roku, a raz w dniu 24.02.2015r. został nagrodzony regulaminowo. Wcześniej natomiast zachowanie skazanego było zmienne, okresowo naganne. Ostatni raz został ukarany dyscyplinarnie w dniu 17.01.2014r. – brał udział w szarpaninie z innym osadzonym. Jak wynika z opinii, skazany w latach 1998 – 2002 odbywał karę pozbawienia wolności w kategorii skazanych niebezpiecznych, do której został zaliczony po czynnej napaści na funkcjonariusza służby więziennej, wcześniej w budynku sądu próbował dokonać napaści na adwokata. Stosowano wobec niego w przeszłości środki przymusu bezpośredniego. Skazany nie podlega kształceniu, jest osobą niesłyszącą, zna język migowy. Nie dokonuje aktów samoagresji. Skazany nie korzystał z czasowych zwolnień na opuszczenie zakładu karnego, nie jest uczestnikiem nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Osadzony przebywa w celi jednoosobowej, dba o porządek, wobec przełożonych obecnie prezentuje postawę regulaminową. Jak wynika z opinii skazany realizuje na bieżąco zadania indywidualnego programu terapeutycznego, deklaruje wolę kontynuacji tego programu. Skazany nie utrzymuje z nikim kontaktów spoza zakładu karnego. Według opinii, skazany wymaga dalszego pobytu w warunkach oddziału terapeutycznego, prognoza kryminologiczno – społeczna jest nadal negatywna z uwagi na charakter popełnionych przestępstw, wcześniejszą karalność, zmienne okresowo naganne

zachowanie, nie wykorzystanie w przeszłości warunkowego przedterminowego zwolnienia, nikły krytycyzm wobec dotychczasowego trybu życia oraz popełnionych przestępstw. Z opinii wynika, że skazany jest dobrze przystosowany do warunków izolacji penitencjarnej. Nie jest zatrudniony w zakładzie karnym z powodu braku odpowiednich miejsc pracy. Nie jest prowadzone przeciwko niemu żadne postępowanie egzekucyjne, nie posiada większych środków pieniężnych na koncie depozytowym w zakładzie karnym. Koniec kary przypada na 29.01.2026r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

- wyroki wydane w sprawach o sygnaturach: III K 14/83 Sąd Wojewódzki w Koninie, III K 75/98 Sąd Okręgowy w Poznaniu, II K 83/99 Sąd Okręgowy w Płocku, V K 620/99 Sąd Rejonowy w Poznaniu, III K 511/99 Sąd Okręgowy w Poznaniu, II 1 K 5/85 Sąd Wojewódzki w Kielcach; jak również wyroki sądów odwoławczych zawarte w aktach głównych w/w spraw, informacje dotyczące obliczenia i odbycia kar w poszczególnych sprawach zawarte w aktach głównych i wykonawczych w/w spraw, a także dokumenty zawarte w aktach głównych sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 1, 5-34, 38-41, 47-51, 54-55, 57-59, 74-78, 102, 113-114, 120, 141-177, 180-183, 186, 187
- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 38-41, 202-205
- opinia o skazanym Dyrektora ZK W. wraz z danymi z (...) o orzeczeniach i osadzeniach – k. 61, 178, 180-183, 186, 210-211
- dane osobo – poznawcze, dane o karalności, wywiady środowiskowe, opinie zawarte w aktach głównych i wykonawczych spraw o sygnaturach: III K 14/83 Sąd Wojewódzki w Koninie, III K 75/98 Sąd Okręgowy w Poznaniu, II K 83/99 Sąd Okręgowy w Płocku, V K 620/99 Sąd Rejonowy w Poznaniu, III K 511/99 Sąd Okręgowy w Poznaniu, II 1 K 5/85 Sąd Wojewódzki w Kielcach;
- wniosek, pisma skazanego k. 1, 102.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 i 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 201 i 216).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd na podstawie art. 573 § 2 k.p.k. w związku z art. 451 k.p.k. rozprawę w sprawie o wydanie wyroku łącznego prowadził pod nieobecność skazanego albowiem będąc prawidłowo zawiadomiony i pouczony o prawie złożenia wniosku o doprowadzenie na rozprawę wniosku takiego nie złożył, a za wystarczającą uznano obecność jego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. nie mają zastosowania w niniejszej sprawie do skazanego B. M., ponieważ wszystkie prawomocne skazania jakie zapadły wobec niego zostały orzeczone przed 1 lipca 2015r., a ponadto – jak wynika z karty karnej, opinii o skazanym - po dniu 1 lipca 2015r. nie zapadł wobec niego żaden nowy wyrok skazujący na karę podlegającą łączeniu z poprzednimi karami. Tym samym

stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego B. M. w niniejszym postępowaniu stosuje się przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu starym, tj. obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015r.), a mianowicie sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Ponadto zaznaczyć należy, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13), zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw”, odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Zważyć jednak należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k., odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustalili się kolejny możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k. Oczywiście i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

W świetle wymienionych powyżej przesłanek warunkujących wydanie wyroku łącznego, Sąd poddał analizie dotychczasowe skazania B. M., uwzględniając także okoliczności wynikające z zasady res iudicata.

Z analizy przedstawionych do połączenia wyroków, wymienionych wyżej w punktach od I do V, wynika bowiem, iż pierwszy chronologicznie wyrok zapadł wobec skazanego w dniu 30 czerwca 1983r. (wyrok Sądu Wojewódzkiego w Koninie w sprawie o sygn. akt III K 14/83 opisany wyżej w punkcie I) i wymierzono mu wówczas za przestępstwo z art. 11 § 1 d k.k. w zw. z art. 168 § 2 d k.k. w zw. z art. 156 § 1 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności, którą następnie w drodze amnestii na mocy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14.08.1984r. złagodniono do kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw opisanych w pkt od II do V stwierdzić należy, iż przed datą wydania wyżej opisanego pierwszego wyroku skazany nie popełnił żadnego innego przestępstwa, a przestępstwa osądzone kolejnymi chronologicznie wyrokami zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie III K 14/83 i nie kwalifikowały się do połączenia z karą wymierzoną tym wyrokiem. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 85 a contrario k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.) w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego odnośnie wyroku wymienionego wyżej w punkcie I (sygn. akt III K 14/83 Sądu Wojewódzkiego w Koninie) z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego (punkt 4 wyroku).

Zważyć jednak należy, iż jak już wcześniej sygnalizowano, zasada, o której mowa w art. 85 k.k. (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie 8 czerwca 2010r.), odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustalili się możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k., przy czym i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Takim kolejnym chronologicznie wyrokiem jaki zapadł wobec B. M. to wyrok Sądu Wojewódzkiego w Kielcach z dnia 13 lutego 1985r. sygn. akt II 1 K 5/85 opisany wyżej w punkcie II, którym wymierzono skazanemu za 18 przestępstw, głównie rozboje, popełnione w okresie od 28.09.1984r. do 26.11.1984r. karę łączną 25 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 100.000 zł. Badając daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw, osądzonych kolejnymi chronologicznie wyrokami, stwierdzić należy, że zostały one popełnione już po 13 lutego 1985 r., czyli po wydaniu wyroku w sprawie II 1 K 5/85, wobec powyższego nie było możliwe połączenie wymierzonych kar pozbawienia wolności za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych w części historycznej wyroku w pkt od III do V, w myśl

zasad wynikających z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) z karami orzeczonymi wyrokiem wydanym w sprawie II 1 K 5/85 Sądu Wojewódzkiego w Kielcach. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 85 a contrario k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.) w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego B. M. także odnośnie wyroku wymienionego wyżej w punkcie II (sygn. akt II 1 K 5/85 Sądu Wojewódzkiego w Kielcach) z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego (punkt 4 wyroku).

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego B. M., Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, iż na skutek wejścia w dniu 8 czerwca 2010 r. w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 98, poz. 625), zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym. Sąd Okręgowy musiał więc rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego B. M. Przepisów popełnione przez skazanego, za które wymierzono kary w sprawach kolejnych, wymienionych w części historycznej wyroku tj. III K 75/98, II K 83/99 i V K 620/99, zostały popełnione przed dniem 8 czerwca 2010r. W tym celu należało najpierw ustalić normę prawa intertemporalnego rozstrzygającą tę sytuację, a następnie normę tę zastosować. Zgodnie z art. 12 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, w razie wątpliwości, czy stosować przepisy dotychczasowe, czy przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się przepisy nowe. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Powstało zatem pytanie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie B. M.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., a nie art. 12 ustawy nowelizacyjnej, przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego pierwszego (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego. Takie też stanowisko wynika zresztą wprost z najnowszej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Przywołać można chociażby w tym względzie wyrok z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 364/12 (LEX nr 1231661), w którym Sąd Najwyższy stwierdził wprost, iż „kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego i w związku z tym należy rozpatrywać ją w płaszczyźnie art. 4 § 1 k.k. Możliwość wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym na podstawie art. 89 § 1a k.k., zgodnie z regułą prawa temporalnego zawartą w art. 4 § 1 k.k., dotyczy skazań za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania popełnione po dniu 7 czerwca 2010 r.”, czy też wyroki z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 290/12 (LEX 1228653), z dnia 12 września 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 85/12 (LEX nr 1220975), z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. IV KK 171/11 (LEX nr 1044052), z dnia 12 października 2011 r. w sprawie o sygn. V KK 275/11 (LEX nr 1044078), uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. I KZP 13/13 (opubl. OSN Izba Kar i Wojskowa z 2013r. zeszyt 12 poz. 100) i

z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. II KK 108/11 (LEX nr 847137), a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. II AKa 234/12 (LEX 1246772).

Powyższa ugruntowana linia orzecznictwa, z którą Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni się zgadza, potwierdza pogląd, że w kwestiach intertemporalnych z zakresu wymierzania kary łącznej stosuje się art. 4 § 1 k.k. Skoro bowiem przedmiotem postępowania w tej kwestii jest również odpowiedzialność karna (tyle, że łączna), to orzekanie o karze łącznej niewątpliwie znajduje się w zakresie zastosowania wynikającej z art. 4 § 1 k.k. normy.

Reasumując, w niniejszej sprawie, orzekając karę łączną, jak w punkcie 1 wyroku, Sąd orzekał w oparciu o stan prawny sprzed nowelizacji kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r., mając też na uwadze przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396).

W myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010r.- Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 180 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 90 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. Zważywszy zatem, że w myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010r. - „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności”, to stwierdzić należało, iż poprzednio obowiązująca ustawa (w zakresie przepisu art. 86 § 1 k.k.) jest względniejsza dla skazanego.

Zastrzec na wstępie trzeba także, iż celem postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego B. M., przypomnieć należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., mającym zastosowania jak już wskazano w tej sprawie), odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustalili się możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k., przy czym i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Wobec powyższego ustalając, że kolejny „pierwszy” chronologicznie wyrok jaki zapadł wobec B. M. został wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 24 lutego 1999r. w sprawie o sygn. akt III K 75/98, możliwe było połączenie wymierzonych tym wyrokiem jednostkowych kar pozbawienia wolności za przestępstwa osądzone w tej sprawie, szczegółowo opisane w części historycznej wyroku w pkt III, z karami jednostkowymi 3 razy po 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonymi wobec skazanego w sprawie o sygn. akt II K 83/99 Sądu Okręgowego w Płocku - wyrok z dnia 19.11.1999r. szczegółowo opisanym w pkt IV części historycznej wyroku, gdyż przestępstwo osądzone w sprawie sygn. akt II K 83/99 zostały popełnione w dniach 12.11.1996r. i 08.01.1997r., a więc zanim zapadł wyrok w sprawie sygn. akt III K 75/98 i kary wymierzone w tych dwóch sprawach były tego samego rodzaju, podlegając łączeniu, co zresztą uczynił Sąd okręgowy w Poznaniu w wyroku łącznym wydanym 28.02.2000r. w sprawie III K 511/99, wymierzając karę łączną 15 lat pozbawienia wolności. Zważyć jednak należy, iż zgodnie z art. 575 § 1 k.p.k. jeżeli

po wydaniu wyroku łącznego zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny traci moc. W niniejszej sprawie wobec skazanego B. M. zaistniała potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, ponieważ wyrok łączny Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28.02.2000r. w sprawie III K 511/99 nie objął – mimo istnienia warunków z art. 85 i 86 § 1 k.k. – prawomocnie orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt V K 620/99 wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 05.11.1999r. za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. popełnione w dniu 16.09.1998r. Niewątpliwie zaś zachodzą warunki z art. 85 i 86 § 1 k.k. do orzeczenia jednej kary łącznej obejmującej kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w sprawach III K 75/98, II K 83/99 i V K 620/99. Przestępstwa osądzone w sprawach II K 83/99 i V K 620/99 zostały bowiem popełnione jeszcze przed wydaniem wyroku w sprawie III K 75/99, czyli przed 24.02.1999r. Powyższe powodowało w myśl art. 575 § 1 k.p.k. konieczność wydania nowego wyroku łącznego i tym samym utratę mocy wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2000r. sygn. akt III K 511/99. Dlatego na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązano węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2000r. sygn. akt III K 511/99 i na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązano węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego B. M. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 lutego 1999r. sygn. akt III K 75/98 i rozwiązano węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 19 listopada 1999r. sygn. akt II K 83/99 i połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego B. M. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: **III – sygn. akt III K 75/98 Sądu Okręgowego w Poznaniu, IV – sygn. akt II K 83/99 Sądu Okręgowego w Płocku i V – sygn. akt V K 620/99 Sądu Rejonowego w Poznaniu** i wymierzono skazanemu B. M. w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 15 (piętnaście) lat pozbawienia wolności**, pozostawiając odrębnemu wykonaniu na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 sentencji wyroku w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym.

W wyroku łącznym Sąd ponadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres kary pozbawienia wolności odbytej w całości w sprawie sygn. akt V K 620/99 w okresie od 17.03.2000r. do 17.09.2000r. tj. w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie o sygn. akt III K 75/98 w okresie od 11.04.1997r. do 09.10.1997r. i okres kary odbytej w sprawie sygn. akt III K 511/99.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, nie przekraczając jednak 15 lat pozbawienia wolności. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałyby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż

wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostałych w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 1 wyroku, zauważyć należy, że przedmiot ochrony przestępstw z wyroków opisanych w punktach III, IV i V nie jest tożsamy (przestępstwa rozboju, zgwałcenia, przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko działalności instytucji państwowych – art. 222 § 1 k.k.), podobnie jak nie pokrywają się daty popełnienia tych przestępstw, a były one rozciągnięte w czasie (od 24.08.1996r. do 16.09.1998r.). W konsekwencji związki przedmiotowe łączące realnie zbiegające się przestępstwa nie są ścisłe, realnie zbiegające się przestępstwa nie są bowiem jednorodnjawowe i związek czasowy nie jest ścisły pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami. Analiza zatem związków przedmiotowych i czasowych pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami powodowała konieczność orzeczenia kary łącznej na zasadzie asperacji, czego wyrazem jest wymiar kary łącznej orzeczonej w pkt 1 wyroku tj. 15 lat pozbawienia wolności. Negatywna w dalszym ciągu prognoza kryminologiczna, jak wynika z opinii o skazanym wydanej przez dyrektora zakładu karnego, w którym skazany ostatnio odbywa karę, a którą przytoczono na wstępie, również powodowała konieczność orzeczenia kary łącznej jak w pkt 1 wyroku na zasadzie asperacji bliżej kumulacji, niż absorpcji. Zaznaczyć należy w tym miejscu, że możliwa do orzeczenia kara łączna za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach III, IV i V części historycznej niniejszego wyroku oscylowałaby w granicach od 9 lat pozbawienia wolności do 198 lat pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych z wyroku w sprawie III K 75/98 to 187 lat), choć należy mieć na uwadze granicę w postaci kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności orzeczoną w wyroku IIIK 75/98 i oczywiście granicą górną kary łącznej pozbawienia wolności było zgodnie z art. 86 § 1 k.k. właśnie 15 lat pozbawienia wolności.

Kara łączna pozbawienia wolności wymierzona skazanemu przy zastosowaniu zasady asperacji, i to w wymiarze najwyższym możliwym zgodnie z art. 86 § 1 k.k. odnośnie zbiegu ustalonego w pkt 1 wyroku, należy uznać za sprawiedliwą i adekwatną wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowane kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając taką karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. Rozstrzygając o wysokości kary łącznej Sąd Okręgowy miał również na względzie proces resocjalizacji skazanego, który był w przeszłości wielokrotnie karany. Postawa skazanego prezentowana obecnie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest zmienna, jego zachowanie w warunkach izolacji więziennej nie budzi wprawdzie obecnie większych zastrzeżeń pracowników jednostki penitencjarnej, w której ostatnio przebywa, jednak w zachowaniu skazanego dostrzega się wiele negatywnych postaw, co miało znaczenie także przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej i ustalaniu prognozy kryminologicznej wobec skazanego. Zgodnie z art. 571 § 1 k.p.k. Sąd, wydając wyrok łączny, bierze pod uwagę zarówno zachowanie się skazanego w okresie odbywania kary, jak i jego warunki rodzinne, zdrowotne i majątkowe, przede wszystkim zaś etap procesu resocjalizacji, na jakim znajduje się skazany. Z opinii o skazanym sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego we W. wynika zatem, że zachowanie skazanego podczas odbywania kary jest zmienne, okresowo naganne. Ostatni raz został ukarany dyscyplinarnie w dniu 17.01.2014r. – brał udział w szarpaninie z innym

osadzonym. Jak wynika z opinii, skazany w latach 1998 – 2002 odbywał karę pozbawienia wolności w kategorii skazanych niebezpiecznych, do której został zaliczony po czynnej napaści na funkcjonariusza służby więziennej, wcześniej w budynku sądu próbował dokonać napaści na adwokata. Stosowano wobec niego w przeszłości środki przymusu bezpośredniego. Według opinii, skazany wymaga dalszego pobytu w warunkach oddziału terapeutycznego, prognoza kryminologiczno – społeczna jest nadal negatywna z uwagi na charakter popełnionych przestępstw, wcześniejszą karalność, zmienne okresowo naganne zachowanie, nie wykorzystanie w przeszłości warunkowego przedterminowego zwolnienia, nikły krytycyzm wobec dotychczasowego trybu życia oraz popełnionych przestępstw. Z opinii wynika, że skazany jest dobrze przystosowany do warunków izolacji penitencjarnej. Skazany nie korzystał z czasowych zwolnień na opuszczenie zakładu karnego, nie jest uczestnikiem nieformalnych struktur podkultury przestępczej, wobec przełożonych obecnie prezentuje postawę regulaminową. Jak wynika z opinii skazany realizuje na bieżąco zadania indywidualnego programu terapeutycznego, deklaruje wolę kontynuacji tego programu. Skazany nie utrzymuje z nikim kontaktów spoza zakładu karnego. Analiza tej opinii świadczy zdaniem Sądu, że po pierwsze prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest nadal negatywna, a po drugie, że pewne przejawy dostosowania się do rygorów izolacji więziennej mogą świadczyć o tym, że skazany de facto dostosowuje swoją postawę do zmieniającej się sytuacji procesowej i nie można wykluczyć, że zmiana jego zachowania w ostatnim czasie wynika nie z rzeczywistej woli zmiany swojego zachowania, a jedynie podyktowana jest przedstawieniem siebie w korzystnym świetle w związku z ubieganiem się o wydanie wyroku łącznego. Takich pojedynczych przejawów pozytywnego zachowania w warunkach więziennych nie można także przeceniać, gdyż z reguły skazani, którzy ubiegają się o wydanie korzystnych dla nich decyzji w zakresie chociażby wyroku łącznego, czy warunkowego przedterminowego zwolnienia, dostosowują często swoje zachowanie w warunkach izolacji więziennej do tych sytuacji w celu uzyskania przychylności organów decydujących o losie ich wniosków. Niewątpliwie zatem proces resocjalizacji skazanego zdaniem Sądu nie został zakończony, o czym świadczy chociażby negatywna opinia dyrektora zakładu karnego, konfliktowe zachowania z jego udziałem w warunkach więziennych, zmienne okresowo naganne zachowanie, nie wykorzystanie w przeszłości warunkowego przedterminowego zwolnienia, nikły krytycyzm wobec dotychczasowego trybu życia oraz popełnionych przestępstw. Dalszy pobyt skazanego w warunkach izolacji więziennej, w ramach orzeczonej w tym wyroku kary łącznej, stanowi zatem gwarancję, że ten zapoczątkowany proces resocjalizacji wobec skazanego będzie kontynuowany i przyniesie spodziewane efekty, zwłaszcza, że konieczne jest dalsze oddziaływanie terapeutyczne wobec skazanego, mając chociażby na względzie ilość i rodzaj przestępstw jakich dopuścił się. Wskazane wyżej okoliczności były zatem decydujące przy rozważaniu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego B. M. na zasadzie asperacji.

Reasumując, w ocenie Sądu, orzeczona w tym wyroku kara łączna 15 lat pozbawienia wolności (najwyższa możliwa z uwagi na granice wytyczone przepisem art. 86 § 1 k.k.) i związane z nią dolegliwości nie przekraczają również stopnia winy sprawcy, uwzględniają stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Na podstawie § 2 ust. 1- 3, § 14 ust. 5, § 16 i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) Sąd zasądził poza tym od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. C. kwotę 236,16 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Okręgowym w Poznaniu.

W wyroku ponadto na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, uwzględniając sytuację materialną skazanego i fakt odbywania długoterminowej kary pozbawienia wolności i nie pobrał od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć skazanemu i jego obrońcy z urzędu;
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

P., dnia 3 kwietnia 2016 roku SSO Dorota Biernikowicz